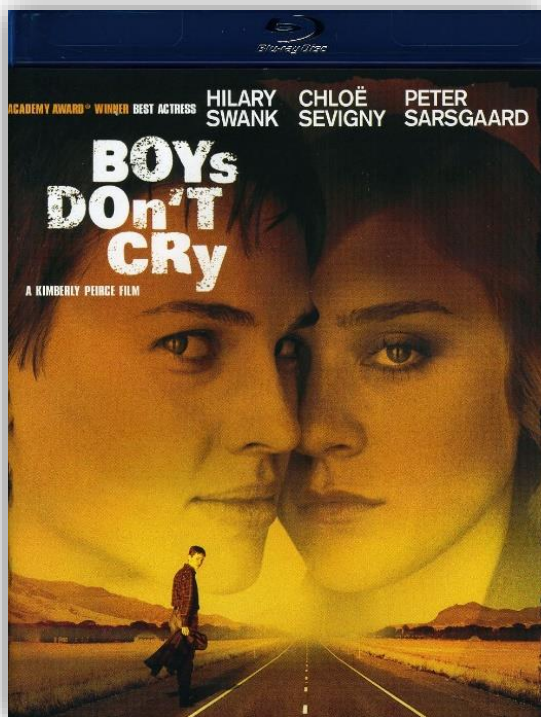

L'exclusió: “Boys don't cry”, de Kimberley Peirce

CARMEN GALLEGO CRUZ

Hi ha dos orígens per a les històries al cinema: el guió original i el guió adaptat. En aquesta segona tipologia trobem pel·lícules basades en la literatura, el còmic o en la vida real. *Boys don't cry* prové d'aquí: d'un interès filmic global per les identitats transgènere i les seves problemàtiques. El resultat és una obra d'amor i obsessió sobre Brandon Teena, que fou violat i assassinat per dos dels seus suposats amics que no van entendre el seu procés de transició.

Al 1993, al cor de l'Amèrica profunda, dos ex presidiaris van cometre un doble assassinat. Entre els morts hi havia en Teena Brandon, un jove que havia enamorat un grup de *white trash* de Falls City i que va resultar ser, oh sorpresa!, no un home sinó una dona. La notícia va recórrer tot el país i el jove Brandon es va convertir en un símbol per als que lluiten per la seva visibilitat, una dimensió política que el film aconsegueix fer-nos arribar.

Boys don't cry narra la història d'una noia que vol ser un noi, que *és* un noi. No és una lesbiana, és un noi a qui agraden les dones però que té un cos de dona en el qual no es reconeix.

Al seu poble, Lincoln, d'on mai ha sortit, se sent profundament infeliç. És un noi que busca la normalitat i que fuig de l'exclusió. Coneix per casualitat un grup que prové de Falls City i que el prenen pel noi que vol ser.

Allà podrà sentir-se per primer cop com una persona digna de l'afecte dels altres. A Falls City el coneixen com a home i per això podrà iniciar una història d'amor amb Lana (Chloë Sevigny), una jove especial que també considera tremendament reduït l'espai on li ha tocat viure. Una història d'amor narrada amb l'afecte de qui entén l'amor com quelcom que està més enllà de les convencions. Els instants d'intimitat entre Brandon i Lana semblen ser el que tots dos han estat esperant, la directora dona una mena de dolçor

als plànols en què elles, ell i ella, mantenen relacions físiques. Brandon compleix per a Lana el somni tendre i romàntic d'una adolescent i Lana és per a Brandon tot el que ell havia somniat.

El grup que els envolta desconeixen el que el cos de Brandon amaga; l'accepten com el que representa. Mentre no hi ha dubte del seu gènere, tot sembla anar bé. Lana estima Brandon independentment del seu sexe, en ella hi ha un absolut d'amor adolescent i incondicional que no té cap límit. Tots dos volen viure amb intensitat aquesta "normalitat". Per això, quan apareixen els primers dubtes, Lana es posiciona al costat de Brandon.

Però la seva història està marcada per la fatalitat. No són un noi i una noia, quelcom que potser fora acceptat per John, la gelosia del qual, que tem perdre el seu lloc al món, el determina a foragitar Brandon del que considera el seu paradís.

No és el viatge a Memphis amb què fantasieja amb els amics el que de veritat persegueix: és el viatge a la inclusió i a poder viure com se sent. Però la ignorància, la gelosia, la mala fe, jugaran en contra d'ell i del que representa.

La violència esclatarà a la pel·lícula primer des de la frontalitat de la càmera, que Kimberley Peirce col·loca davant el sexe de Brandon. Ara ningú no pot negar que el seu és el cos d'una dona. Els dos ex presidaris violaran Brandon, vaginalment i analment, i no en tindran prou. Que Brandon testifiqui davant la policia provocarà la seva mort, i també la de Camdance davant la nena petita. Una disbauxa de violència i terror que els tocarà a tots. *Boys don't cry* es convertirà en un manifest de denúncia contra el fanatisme i la humiliació que persegueix als que s'atreveixen a ser diferents.

Rodada amb baix pressupost, va ser el primer film de Kimberley Peirce, que ja havia rodat un curtmetratge amb la mateixa història, i va aconseguir gran quantitat de premis; entre ells, el primer Oscar per a Hillary Swank (Brandon), que en rebrà un segon per *Million Dollar Baby*, on també fa el paper d'una noia diferent que prové del *white trash* i que es dedica a la boxa sota la batuta de Clint Eastwood. També hi va haver nominació per a Chloë Sevigny (Lana). Superbes les actuacions de les dues actrius, que, quan estan juntes, semblen tocar el cel.